

Cogito

VIAȚA DUPĂ DREPT.
CUM ÎȚI AȘTERNI, AȘA DORMI

Mihai Adrian Hotca

VIATA DUPĂ **DREPT**

Cum îți așterni, așa dormi

Cogito

Capitolul I

Ultimul bal, primul ghinion

După anii studenției, proaspăt licențiații se întreabă ce-i așteaptă. Ce-a fost frumos chiar s-a terminat? Cum se vor descurca în noile ipostaze? Sunt două vești pentru ei: una bună și alta proastă. Vestea proastă este că ceea ce va veni va fi cu totul altceva – un șir nesfârșit de posibilități, cu o mare doză de impredictibil. Vestea bună este că viața continuă, iar „imunitatea socială” și robustețea, dobândite în perioada studiilor universitare, vor contribui, de multe ori în mod determinant, la gestionarea rezonabilă a schimbărilor ce stau în spatele cortinei, pregătite să joace diverse roluri pe scena vieții. Înainte de toate, vă propun un intermezzo, căci, până să apară în spectacolul vieții eroilor necunoscutul, ce urmează a se așterne, a existat balul de absolvire.

Dacă e bal...

Evident, balul de absolvire nu putea lipsi. Această petrecere este, fără îndoială, unul dintre momentele cu adevărat memorabile de la finele studiilor universitare. Unii consideră că acest bal este apogeul studiilor academice, alții apreciază că este un eveniment ce marchează trecerea într-o

nouă fază a vieții, iar alții, pur și simplu, îl iau ca atare.

Înainte de ziua cu pricina sunt multe lucruri care se întâmplă. Cine cu cine va merge la bal sau cu ce se vor îmbrăca protagoniștii sunt doar două dintre problemele comune.

Hai-deți să intrăm un pic în culisele pregătirilor pentru mult așteptatul bal. Pe lângă perechile deja cunoscute de voi (Teo și George sau Ema și Gabriel), la balul de absolvire și-au anunțat prezența multe alte cupluri, dintre care unele constituite ad-hoc, între diferiți colegi sau între aceștia și cunoscuți de-ai lor. De asemenea, consemnăm un număr semnificativ al celor care au înțeles să abordeze balul *ut singuli*, nu în duet. Dar, indiferent de forma în care și-au propus să participe, toți își doresc să se distreze, să socializeze, să se remarce și să contribuie cumva la reușita evenimentului.

Indiscutabil că, pe lângă cei nominalizați, la bal au participat și ceilalți din *gașcă* – Ana, Simion, Igor, inclusiv ultimul intrat în grup, David.

După cum cred că bănuiați și am început să vă spun mai devreme, balul în sine a reprezentat încununarea agitației premergătoare, de câteva săptămâni, iar în cazul unora chiar de mai multe luni, în care fetele și-au căutat rochiile visate în adolescență, iar băieții, la rândul lor, cel puțin unii dintre ei, și-au procurat ținute de gală.

Privind în urmă, la ceea ce s-a întâmplat în *preajma balului*, am putut observa o adevărată efervescență și risipă de energie pentru a rezolva probleme de mai mică sau mai mare însemnătate.

Cu vreo două luni înainte de bal, Ema era foarte supărată și stresată, deoarece constatase că cele câteva kilograme adăugate în timpul sarcinii n-au părăsit-o, ci s-au încâpățânat să-i rămână alături. Acest fapt i-a produs un disconfort psihic puternic, întrucât hainele la care ținea foarte mult și pe care le considera potrivite pentru evenimentul de absolvire nu o mai încăpeau. Sub imperiul puternicei supărări, Ema a răbufnit:

– M-am îngărășat și nu mai încap în hainele mele preferate! Parcă sunt o balenă eșuată pe o plajă plină cu turiști. Să te duci fără mine la petrecerea de absolvire, că, dacă merg, te voi face sigur de răs!

– Draga mea, vorbești aiurea, nici vorbă că ești grasă! Mi se pare că arăți foarte bine. Înainte erai o slăbănoagă, un schelet cu piele, fără pic de masă musculară, o consolă Gabriel. Acum ai completat ceea ce lipsea, adică puțin țesut muscular.

– Vrei să mă liniștești, dar nici tu nu crezi ce zici. Care masă musculară? Poate masă adipoasă, celulită, grăsime... Dar, stai! Ce vrei să spui? Eram un schelet ambulant înainte să rămân gravidă? Explică, te rog!

– Ema, tu știi că sunt un tip care preferă să tacă decât să afirme neadevăruri. Îți spun cu mâna pe inimă că abia după naștere ai dobândit alura unei doamne autentice, a unei femei bine proporționate. Înainte erai aproape o sfrijită. Sigur, o slăbănoagă frumoasă, drăguță.

– Hai, lasă vrăjeala... că nu te cred.

– Uite, ca să te conving, respectiv să constăți că ceea ce spun are acoperire totală în realitate, te rog să te uiți cu atenție în oglindă și vei avea surpriza să descoperi o doamnă mai mult decât prezentabilă, deosebit de frumoasă și foarte distinsă.

– Ce crezi, că nu merg la oglindă? Ba da. Am ajuns, mă uit și văd că în colțul din dreapta scrie: „*Atenție, urmează imagini care te pot afecta emoțional!*”

– Ești prea severă și nedreaptă cu tine, Ema. Tu încerci să aplici în privința ta standardele ideale. Or, nu așa se procedează. Trebuie să te uiți în jurul tău, pe stradă sau oriunde vezi oameni obișnuiți. Vei constata că persoana ideală nu există, ci este o proiecție deformată a unor oameni care se uită prea mult la concursuri de frumusețe și prezentări de modă. De ce nu mă crezi când îți spun că ești impecabilă, evident, după standardele normale? Doar știi că nu-mi plac vorbele mari!

– *Domnul meu*, deși nu-i puțin lucru, sper că nu crezi că-i suficient să-ți placă doar ție cum arăt. Părerea ta contează 90, hai 95%. Dar tu nu te gândești la ce vor zice colegele, care, nu știu cum reușesc, arată de parcă ar fi fotomodele. Ai văzut-o pe Teo sau pe Ana? Sunt trase prin inel, pe când eu parcă-s trecută printr-un cerc de butoi.

– *Doamna mea*, mai încerc doar o dată: te rog să te simți bine în pielea ta și să accepți situația, fără să te compari cu altele, fie ele și prietenele sau colegele tale. Ele sunt în regulă, dar se află la